

PERIÒDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IB-EUSTIBAT Y EIBIBIBIBI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOSEPH ZORRILLA.

Fantasia inagotable...
inspiració arrobadora...
¿quí es l' espanyol que no adora
á aquest cisne incomparable?
Los versos entran al cor
ab un no sé qué que encisa;
com los petons de la brisa,
com los perfums de la flor...

LO PORVENIR DINTRE 'L CAP.

I.

D' això ja fa... ¡uy! ¡no 'n fa pochs d' anys! Jo era una criatura, més ben dit era un noyet, perque 'l que toca de criaturas, qui més qui menos, tots los homes ne tenim alguna cosa, per més

grans que 'ns fem y per més pèls que 'ns surtin.

En Peret era llavors un noy de la mèva edat; vivia en la mateixa escala que nosaltres, anavam á estudi junts y vaja, eram amichs.

Son pare,—encara 'm sembla que 'l veig,—era un home tot ceremoniós, plé de caborias y extranyesas y tant enamorat de son fill, que moltes vegadas arribava á ser ridícul pèl seu excés de carinyo y per las grans bocadas que feya parlant del seu talent y del brillant porvenir que li esperava.

No es que jo llavoras hi entengués gran cosa en aixó de aquilatar la inteligencia y 'l mérit de las personas; pero la veritat, me semblava qu' en Peret no era cap notabilitat, y hasta recordo que més de quatre vegadas lo mestre li havia d' estirar patriarcalment las orelles y tot sovint li deya davant dels demés noys de la classe:

—¡Ay señor Puig! ¡Fortuna tenemos que la pólvora ya está inventada! De otro modo, no sería V. el inventor, se lo aseguro.

En aquella época va comensar á introduhirse aquesta moda—que ara ha caygut bastant en desús,—dels *pacaritos sabios*. No hi havia ningú que pogués resistir al desitj de sapiguer quin era 'l seu porvenir, pèl curt interés de dos quartos, com deyan llavors los amos dels *pacaritos*. Al Plá de la Boqueria, al davant de la Vireyna, al capde-vall de la Rambla, per tot hont sol haverhi aglomeració de gent, no hi faltava la corresponent tauleta coronada de gabias albergant aquellas aixeridas cadeneras, que disparavan tiros ab un canonet de plom y treyan la planeta als aficionats, estirantla de una capsa de llauna ab lo bèch.

Lo pare del nostre héroe va adonarsen un dia y al moment va comprende que alló era una gran invenció.

Naturalment: l'home podia no tenir fe en las gitanas que diuen la bonaventura ni en aquestas senyoras que tiran las cartas. Ja suposava ell que tot alló no tenia cap ni peus y que no hi havia res de exacte en las sèvas prediccions; però en lo del *pacarito sabio* ¿quina trampa podia haverhi? ¿pot donarse res més senzill que aquella leal investigació del destino de la persona? ¿quin interès tenia 'l pobre aucellet en enganyar als parroquians?

En fi; 'l pare de 'n Peret va deixars'hi caure y va demanar la planeta del seu fill: La cadarnera va fer las evolucions de costum, trayent per final un paperet de color de rosa doblegat en quatre plechs

Lo document deya aixís.

«Tendrás siete hijos.»

—Serán nets meus,—va murmurar l'home.

«Te casarás...»

—Ja m'ho pensava. Desde 'l moment que tindrà set fills...

«Ocuparás una posició elevada...»

—¡Ah!—

«Y moverás mucho ruido.»

—¡Oh!—

Lo pare de 'n Peret per poch se torna boig... es á dir, una mica més boig de lo que ja era.

Ab tot, la satisfacció d'aquesta agradable profecia va veures aviat perturbada per una pila de duptes.

—¿Y qui 'm diu que l'aucell no ha pres un paper per altre? ¿no pot haverse equivocat?... ¡Calla, aviat ho sabrem.—

Y va cridar al seu fill.

—Te, noy: aquí tens dos quartos. Vesten al Plá de la Boqueria y feste treure la planeta;

Lo noy, tot pensant que 'ls quartos eran malaganyats y que més valia invertirlos en carmetlos, va cumplir las ordres de son pare y va tornar á casa ab lo paperet corresponent.

Lo fulano va desplegarlo immediatament, febrós de impaciencia y de temor. Si fa no fa deya lo mateix que 'l primer: «Te casarás y tendrás tantos hijos.»

Però lo grave, lo significatiu era que 'l final de la nova planeta cantava exactament lo mateix que l'altra

«Ocuparás una posición elevada.»

«Y moverás mucho ruido.»

La cosa no admetia cap dupte: un vaticini sol, pot no oferir seguretat... ¿pero dos? Tanta casualitat era increíble: decididament lo noy seria alguna cosa elevada, ab lo temps.

Ja 'n van tenir prou: pèl veynat no 's parlava de res més que del brillant porvenir de 'n Peret. Son pare anava d'una casa á l'altra explicant lo contingut de las dugas papeletas y ensenyantlas á las personas de més confiança.

A estudi passava 'l mateix: lo xicot va explicar lo cas, y aviat tothom va enterarse de que 'n Peret havia de ser ab lo temps alguna cosa. Lo mestre també va sapiguerho; però siga per enveja, siga per convicció, va riures de la noticia sense ferhi cap compliment, y hasta va permetres la llibertat d'anyadir aquest comentari.

—¡Pobre chico! Me da lástima.—

Un dia, mentres ensenyava per milésima vegada las dugas papeletas al vehí del primer pis, aquest va dirli:

—Pero digui la veritat... ¿vosté t'è fe en aquestas tonterias?

—¡Com s'entén tonterias!—va exclamar l'altre sumament picat:—¡no 'n digui tonterias d'aixó!

—¡Per amor de Déu! Que qualsevol ignorant deixés pescarse per aquestos papa-dineros, passi; però vosté, vosté que t'è 'l seu criteri y que no deixa de possehir alguns coneixements!.. Fugi, home, fugi, no sigui d'aquesta manera...

—¡Senyor Rafel! ¡Miri que...!

—No s' enfadi y enraonem sossegadament. Veu: jo crech possible sapiguer lo porvenir d'una criatura; però no per conducto dels *pacaritos*, sinó valguentse de la ciencia.

—¿De debó?

—Si senyor: la frenologia está suficientment adelantada per poguer llegir lo porvenir dintre del cap.

—¿Y vosté sap ahont s'arregla aixó?

—Per supuesto; ¿vol que l'hi acompanyi?

—Ab molt gust—

Y entre sí va dirse:

—Si diu lo mateix que 'l *pacarito* m'hi avinch; però si es al contrari... no 'n crech res.—

Lo que son las coincidencias! Per una sola vegada la ciencia va estar d'acort ab la superstició y la ignorancia.

Lo frenólech va palpar lo cap de 'n Peret.

«Poca imaginació...»

«Molta filogenitura...»

«Molta ambició...»

«Poca amativitat...»

—Pero, digui—va exclamar son pare ab marcada impaciencia,—¿creu vosté que ocupará una posició elevada? ¿creu que arribará á moure ruido?

—Es molt possible,—respongué 'l frenólech ab accent sibilitich.

—¿No més que possible?

—Y hasta probable.

—¡Ah!

II.

Hi ha detalls de la nostra infancia que se 'ns graban de tal modo en la memoria que ni 'ls anys ni las viscissituds de la vida logran esborrarlos.

Aixís va passarme á mí ab l' historia del porvenir d'n Peret. Va cambiar d'estudi, va desapareixe del nostre veynat, vaig pèrdrel completament de vista; però las profecias del *pacarito* y del frenólech no las havia olvidadas may.

No fa molts dias vareig trobar-me ab un condeixeble d'aquella época. Varem parlar de mil cosas y per últim la conversació va anar á recaure en los coneixuts d'aquell temps.

—Y d'aquell célebre Peret Puig ¿qué n'has sapigut alguna cosa?

—Sí; fa poch que vareig véurel; es campaner de Sant Just.

Lo *pacarito* y 'l frenólech han triunfat.

A. MARCH.

EXPOSICIÓN FABRES

Si no hi han anat encare, ja cal que s'acuytin, porque, segons tinch entés, es cosa de pochos dias. No s'adormin: entrin á ca 'n Parés: no 'n fan pagar cap quarto, y aixó que á mon éntendre 'n val alguns.

Cinchró sis vegadas hi he anat jo, y 'ls confesso que aquella colecció de 22 obras d' art, degudas totes al mateix artista, m' ha fet l' efecte de un hermós *crescendo*. L' última visita m' ha satisfet sempre més que l' anterior.

De primer vaig experimentar sorpresa: després admiració; pero per últim, quan he mirat y remirat y he anat descobrint en cada una de las obras exposadas, no precisament las qualitats intrínsecas del pintor, que aquestas no podem judicarlas las personas incompetents, pero sí l' interpretació fells de la naturalesa, impregnada de veritat y de poesia, que per sentir aixó basta tenir cor; quan m' hi convensut de que 'n Fabrés es no sols un gran mecánich que juga ab las dificultats del seu art, sino un poeta que fa parlar als colors, m' hi sentit dominat per l' entusiasme, y créguin que hauria picat de mans, si hi hagués la costum de aplaudir davant de un quadro.

Fabrés, aquell jove que dotze ó quinze anys endarrera, afanyós de anar á Roma á estudiar, guanyava una plassa de pensionat, modelant una estatua, va deixar fa temps lo cisell, cedint á sa vocació de pintor, y de tots los géneros de pintura s' ha dedicat á l' ayguada, á la aquarela, ab un brío y ab una inteligencia, que avuy per avuy poch serán los artistas que l' igualin, pot ser cap que l' aventatji.

Dintre del seu art, cultiva tots los géneros ab lo mateix desembrás, la figura y 'l paisatge y 'l paisatge y la figura reunits, formant assumpto. Y com ho domina tot! Are fixa sobre 'l paper una posta de sol, qu' es una maravella de llum y d' espay; are sorprén los encisos de color y de relléu dels tipos orientals, alcançant resultats pasmosos: aquí 'ns ensenya un retrato que parla: allá, colcats en una elegant panera, 'ns mostra una parella que s' dirigeix á las *corsas de Roma*, logrant efectes maravellosos d' elegancia y distinció. La *partida de botxas* forma un animat quadro: lo *Dia de camp* es un portento ahont la minuciositat més extremada no perjudica poch ni molt l' efecte del conjunt: los artillers dintre d' un bosch, sembla que s' belluguin, y per últim l' arbre colossal, qu' es potsér l' ayguada de major tamany que haja pintat may cap artista, es també una proba de l' amplitut ab que pot ser cultivat un género que s' creya que fins are sols comportava obras petites.

Fabrés logra ab los colors al aygua efectes tant intensos y variats com los que poden alcançarse al oli. Davant de las sevas obras, al veure tant relléu, tanta trasparencia y tanta riquesa de tons, qualsevol creuria que l' artista ha descobert un nou medi d' expressió artística. No hi ha res d' aixó. Es senzillament que Fabrés ab los mateixos medis ha arribat més enllá que altres cultivadors del mateix género.

Pero, ja ho he dit avants, no es tant sols la factura y l' habilitat lo que sorprén en las produccions del nostre país, sino 'l sentiment de la naturalesa, la varietat inmensa dels assumptos que tracta, y la poesia qu' en tots ells campeja. Pocas vegadas estarà la forma seductora al servey de uns pensaments tant exquisits: pocas vegadas la má hábil obehirá ab tanta fidelitat á las concepcions de la inteligencia. Dintre de cada una de las obras exposadas s' observa la fusió, més que l' enllás de las múltiples condicions que ha de tenir tot artista per mereixe aquest títol: pensar bé y obrar segur. Ni la inteligencia de 'n Fabrés ha sufert defalliments, ni ha vacilat un instant tant sols la seva má: las obras exposadas son to-

tas de una pesa. En ellas no hi ha esforços, ni cansanci.

Després de lo que acabém de dir, que no es més que una pàlida manifestació de lo que pensém y sobre tot de lo que sentim, no 'ns cal sino unir la nostra humil enhorabona á las molts que han prodigat aquestes dias al simpátich artista los periódichs y las personas inteligents. Creyém que aquesta vegada, l' artista catalá que ha fet gosarnos las primicias de aquest alarde pasmos de producció y de bona producció, pel número y pel mérit de sas obras, alcançará en l' extranger, vaji allá ahont vaji, aquell mateix renóm que ha immortalisat á Fortuny, omplint de gloria á la terra catalana que 'l va veure neixe.

P. DEL O.

¿PER QUÉ DIUS?

No 't emboliquis *Gutierras*.

Saber vols, Leonor hermosa,
lo perquè jo no t' estimo;
y com veig que tant t' empenyas
en que ho digui, vaig á dirho:

No es qu' estimi pas á una altra,
qu' á las altres ni las miro;
ni que trobi qu' ets poch maca
pues per mí es gran desatino
lo buscá un altra xicota
tan hermosa y tan bon tipo.

Reconech en tú molts mérits,
pero, filla, trist m' es dirt' ho,
tens un gran defecte; ets dona,
y ab donas no m' embolico.

S. U. S. T.

La companyia de la Tessero 'ns dona cada nit una sorpresa. ¡Vaya un modo de posar obras y més obras! Sembla que treballi á preu fet. Entre las que ha representat desde la mèva última revista li he vist *Dora*, tipo que ella va crear aquí á Barcelona y que avuy reproduheix ab la mateixa inspiració de sempre. Deixant apart á n' en Domini que va estarhi molt bé, encare qu' en alguns passatjes tal vegada va plorar una mica massa, qui 'm va sorprendre per la facilitat ab que sab emocionarse es lo jove actor Sr. Rosaspina. ¡Ab quin brillo va interpretar l' escena del acte tercer!

... L' *Aida* del Liceo havia de comensar á sentirse per la segona representació, que va resultar millorada en un ters y un quint sobre la primera. La Kupfer cantá admirablement la romansa y 'l duo de tiple y tenor del acte ters y 'l duo final de l' ópera: inútil dir que 'l públich va omplirla de aplausos. La contralt Leonardi molt regulareta: lo tenor Marconi en lo duo final va demostrar qu' es veritat lo que dihen los castellans *hasta el fin nadie es dichoso*. Respecte al baritono Laban no es *Aida* l' ópera en que 'ns agradi més, y per lo que toca á n' en Pauhet Meróles, jo 'ls asseguro que ja pot anar sol: es un baix que cada dia s' enfilp en lo concepte artístich.

Alir havían de cantarse 'ls *Hugono's*. La próxima senmana 'n parlarem.

SALVADOR AZEMAR BALLÓ.

Una noticia. La Donadio m' ha enviat una targeta anunciantme que 's despedia. ¿Per qué se 'n ha anat? *E un mistero*. Diuhen alguns que perque 's veyia obligada á cantar las mateixas obras que ja li coneixiam: suposan altres que va saberli gréu que 'l públich no rebès á un cert tenor ab tota la benevolencia qu' ella desitjava. De totas maneras, y siga per lo que siga, consti que sentim que haja fet *mútis*. Los rossinyols solen passar tota la primavera en un mateix siti, y es en veritat molt sensible que la simpática *Bianca* 'ns haja deixat en blanch de aquesta manera.

∴ Si 'm preguntan que 'm sembla *Lo jou de ferro*, drama estrenat á Romea, fora de torn de catalá, haurè de respondre que no vaig tenir ocasió de assistir al teatro. Pero me 'n han dat relativament bonas noticias y no m' explico com l' obra no ha sigut millor tractada per aquella empresa. Als escriptors joves hi ha que donarlos la má, y no es massa bonich tractar sas primeras produccions, com lo fruyt de un amor ilegítim.

∴ A *Ribas* se ha posat una traducció castellana de la comedia *No es tan fiero*. La traducció dona una idea perfecta de l' estructura del original catalá; pero no del xiste especial que forma 'l distintiu de l' obra tal com l' autor va donarla en l' escena de *Novedats*. La traducció, no obstant, sigué aplaudida y l' autor cridat á las taulas.

Ab lo drama de Dumas *Dionisia* hém tingut ocasió de admirar novament á la Tubau y n' en Mata, sobre tot en las magistrals escenas del final del acte tercer. La María Tubau sab comunicar la emoció més viva al públich que li escolta las revelacions que fa al seu enamorat y en quant á 'n Mata ¡qui no 'l aplaudeix quan desplega aquella intensitat d' expressió peculiar dels grans actors que no necessitan cridar per imposarse!

∴ *El doctor Lorenzo*, estrenat á *Novedats*, es un melodrama interessant, compendi de casi tots los melodramas que s' han escrit fins are. Hi ha 'l robo de una caixa; un innocent á qui las spariencias acusan; un home que tot de un plegat se torna cego; un metje geperut y més trempat que un pèsol, y fins un cambi de criaturas fet per una dida, que facilita molt lo desenllás. La producció va ser molt bèn rebuda.

∴ *Lo Circo eqüestre* completament renovat ha obert de nou sas portas, presentant una colecció de artistas de tots los géneros que han sabut captarse desde 'l primer moment lo favor del públich.

Los aficionats als clowns, á las amasonas y á las cabriolas ja tenen ahont anar á passar la vetlla.

Encare que per més que fassin los pensionistas del Sr. Alegria, no arribarán may ni de molt á la altura dels nostres polítichs.

N. N. N.

(¿iii . . . . .!!!?)

Jo sè lo que diu l' onada
brumerosa de la mar

quan enjogassada corra
amunt y avall del sorral.

Jo sè lo que l' au murmura
quan com lluminós fanal
ix lo sol, rublint de llum
per tot hont tocan sos raigs.

Jo sè lo que 'ls arbres diuhen
quan lo fort vent los ajau
y al juntarse 'ls uns ab altres
las fullas y los brancam.

Jo sè lo que diu l' insecte
quan rondina per l' espay
y 's posa damunt las plantas
ó arrant d' aygua vá passant.

Jo sè lo que 'l riu mormola
quant de roch en roch fa salts,
ó avansa com fil de plata
entre los herbeys del prat.

Jo sè lo que 'l tró ferestech
diu ab rabia á n' els mortals,
quant amenaça á la terra
serne missatger del llamp.

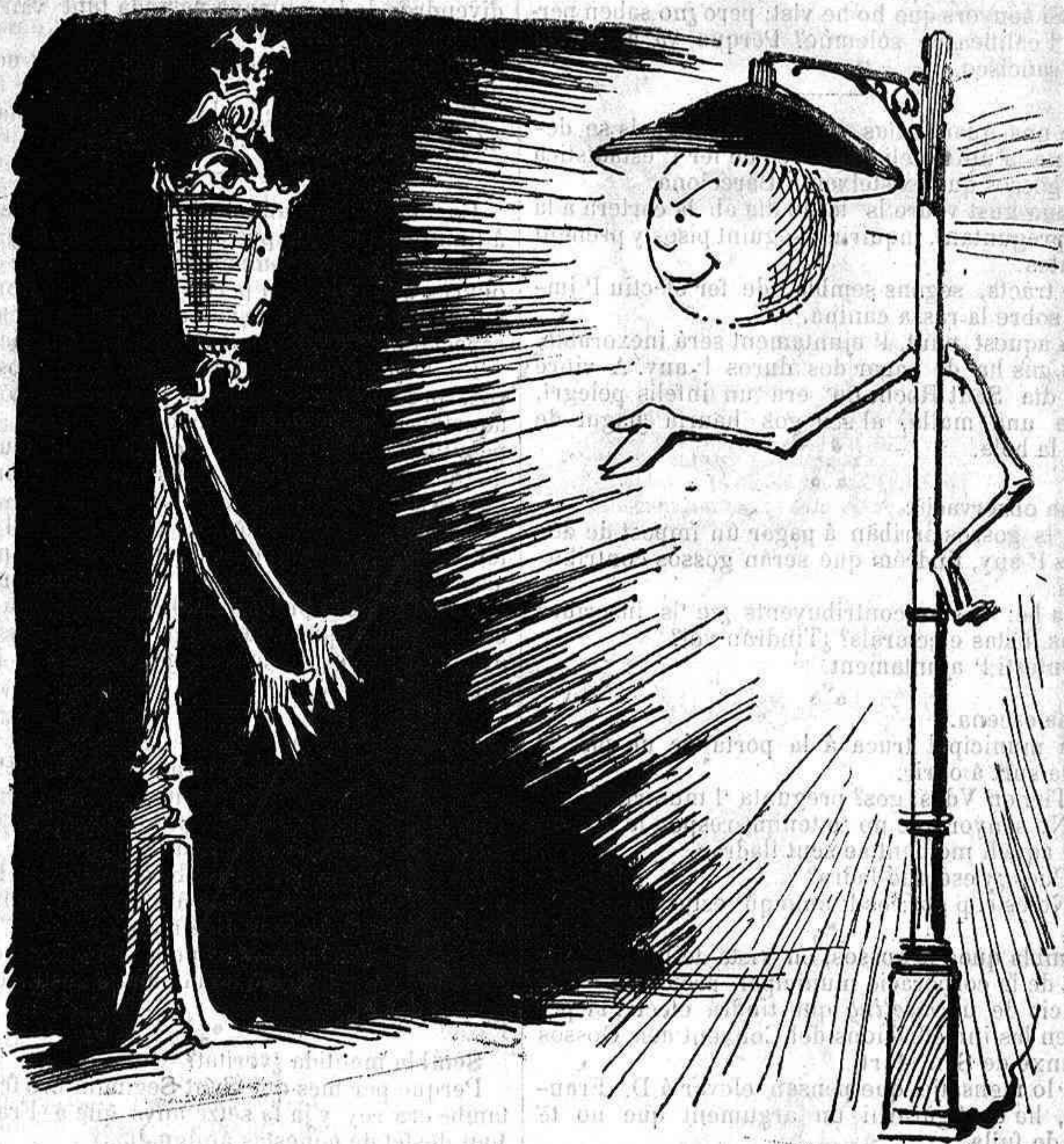
Jo sè lo que diu la lluna
al somriure á n' els aymants,
que sols ab ella ne poden
ser felissos un instant.

Jo sè lo que las flors diuhen
ab son llenguatge embaumat,
jo sè lo que diu la gralla
quant ompla de goig los camps.

Jo sè l' óliva com xiscla
lo que vol dir tot xisclant,
y per fi, sè moltes cosas...
Jo sò molt sabi, ¡mes ay!

PRÓRROGA DE LA COMPETENCIA ENTRE 'L GAS Y LA LLUM ELÉCTRICA.

GAS.—Mira Eléctrich, jo crech que se 'ns rifan.

ELÉCTRICH.—Lo que jo crech es que tú perdrás.

sempre vaig á péu, y á voltas
mireu si lo sabè 'm val
(ique per no tenir dos quartos
vaig al llit sense sopar!)

JOAQUIM AYNÉ R.

Al morir-se 'l rey, ja ho varen sentir: repichs de campanas y canonadas.

Are n' ha nascut un de nou y s' ha sentit lo mateix: canonadas y repichs de campanas.

Las expansions monárquicas se reduheixen á una fórmula igual sempre:

Soroll y pólvora en salva.

Ab tot aixó qui més hi disfruta es en Rius y Taulet.

En aquets cassos las patillas del arcalde adquireixen proporcions desmesuradas.

Si no ho contan á ningú 'ls diré una cosa.

M' han assegurat qu' en Sagasta, encarregat de vetllar l' infancia del príncep de Asturias y d' entretenirlo ab jochs y joguinas, ha encarregat la construcció de un Rius y Taulet, tamanyo de ninot, que ha de formar las delicias de la augusta criatura.

¡Qué bro..... Qué bro..... Qué broma farem!

Lo naixement del rey no ha produhit á Barcelona la més mínima impressió.

Fins la bolsa, tant sensible als aconteixements, féu no més que alguns céntims de moviment.

Lo *Te-Deum*, á pesar del bombo ab que vá anunciarse, 's veje escasament concorregut.

—Pero ¿qué s'empatolla? dirà algú de vostés. ¿Qué per ventura no ha vist que 'l *Brusi*, califica de solemne aquest *Te-Deum*?

—Si senyors que ho he vist; pero ¿no saben perque 'l califica de solemne? Perque va assistirhi D. Francisco.

De uns quants días ensá 'ls municipals se dedican á la útil y delicada tarea de fer l' estadística dels gossos que existeixen á Barcelona.

Dona gust veure'ls tot lo día ab la cartera á la mà, preguntant, inquirint, seguint pisos y prenent apuntes.

Se tracta, segons sembla, de fer efectiu l' impost sobre la rassa canina.

En aquest punt, l' ajuntament serà inexorable. Cada gos ha de pagar dos duros l' any. A viure avuy día Sant Roch, qu' era un infelis pelegrí, sense una malla, al seu gos hauria hagut de darli la bola.

Una observació:

Si 'ls gossos arriban á pagar un impost de dos duros l' any, tindrem que seran gossos contribuents.

Ara bé: si son contribuents ¿se 'ls inscriurá en las llistas electorals? ¿Tindrán vot?

Contesti l' ajuntament.

Una escena.

Un municipal truca á la porta de un pis: la criada surt á obrir.

—Tienen Vdes. gos? pregunta 'l municipal.

—No senyor que no 'n tenim, respon la criada. En aquell moment se sent lladrar.

—Pues ¿y ese que ladra?

—No es cap gos: es l' amo qu' estussega.

Sembla que 'ls gossos, en vista de las pretensions de la corporació municipal, projectan la celebració de un *meeting* que tindrà efecte, si per cas, en las immediacions del Convent dels Gossos (ensanxe de San Martí.)

En lo mensatge que pensan elevar á D. Francisco, ha de figurarhi un argument que no t'è volta de fulla.

—«¿De qué serveix, dirán los pobres animals, que l' insigne Pasteur, després de llarchs estudis y sacrificis, haja trobat lo remey contra la rabia? ¿Quin temor podem inspirar nosaltres? Cregui, Sr. Alcalde, los gossos més perniciosos no som pas los de quatre potas, sinó 'ls que segueixen darrera del homes polítichs.»

Molt poch temps fa que 's'va llegir en lo Ateneo de Madrid un poema en castellá del popular poeta D. Joseph Zorrilla, titolat *El Cantar del Romero*, que va ser molt aplaudit y del qual se 'n ocupá ab elogi tota la premsa d' Espanya. Acaba de sortir á llum formant un tomo en octau que 's' ven en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, número 20.

Oferirem la passada senmana que donaríam á llum los retratos del infeliz Azemar, assassinat en lo carrer de Moncada y 'ls dels processats per aquell horrible crim; pero com nosaltres proposem y 'ls grabadors disposan, no podem donar més que 'l del desgraciat Azemar, y en lo próxim número publicarem los demés.

L' empresa de Novedats ha contractat únicament per tres funcions á la companyia d' esgrimistas espanyolas deixebles del Sr. Bea, que 'l divendres de la senmana passada tant van cridar l' atenció del públich.

¡Y ab quin brillo manejan l' espasa aquellas nenas!

Ellas sí que poden alabarse de fer blanco al mitj del cor dels que las contemplan.

Lo mèu estimat amich C. Gumá acaba de donar á llum un tomet de poesias titulat *Vuyts y nous*.

No necessito recomanarlo als lectors de LA ESQUELLA que coneixen perfectament al autor y saben la destresa ab que maneja la sátira y l' encant especial que tenen totas las sevas composicions.

En *Vuyts y nous* hi ha treballs de tots los gèneros, predominant aquellas pinzelladas cómicas, aquellas frasses intencionadas y aquells rasgos peculiars que fan que 'ls treballs de C. Gumá se distingeixin desseguida dels demés autors que cultivan la poesia festiva.

Hi ha també en lo tomet un *retrato* del autor fet per un procediment originalíssim que no deixarà de sorprendre y agradar als seus admiradors.

En lo número próxim publicarem alguna de las composicions que figuran en *Vuyt y nous*, perque 'ls nostres lectors pugan apreciar lo seu mèrit.

Gran noticia.

Diu que á la cripta de Santa Maria del Pi tractan de erigirhi un altar dedicat á Sant Segimon, rey de Borgonya, martir, patrò y protector de la alta montanya de Catalunya.

La idea ha partit de un beneficiat del Pi que va á passar tots los estius á Montseny, administrant l' ermita de Sant Segimon.

Donchs bè, aquest capellá ha encarregat á Fransa la construcció de la imatge destinada á l' iglesia del Pi.

Sembla mentida ¿veritat?

Perque per més que Sant Segimon era francès, també era rey y ja fa setze anys que á Fransa s' han desfet de aquestas antiguallas.

Jo, francament, com á bon devot que soch, de Fransa, desde que hi ha República, no 'n vull res.

L' hi estaria bè al capellá del Pi que li enviessen un Sant Segimon ab gorro-frigi.

Com que la banda municipal no está encara organizada, per celebrar las festas del naixement del rey, l' Ajuntament ha hagut de valerse de las músicas militars.

—May s' havia vist, deya un ex-regidor, que l' Ajuntament de Barcelona hagués d' echar mano de música de gorra.

—Dispensi, va dir un regidor; las músicas militars no son de gorra: son de rós.

¡Gran corrida, la del diumenje passat!

Uns toros grossos com catedrals; macissos y molsuts com freres caputxins y ab una intenció... vaja, una intenció de toro.

La quadrilla, encare que no hagués volgut havia de lluirse. Ja veurás, ab uns toros aixís no t' espavilis.

Aixís es que va haberhi epissodis molt animats, perills en gran y tota aquella salsa d' incidents que amenisan aquesta mena d' espectacles.

Lo públich que omplia la plassa á curull, va sortirne satisfet dihent:
—Fins á la próxima.

Ha desaparecut de Tordera un comissionat d'apremis que, per més senyas, era manco de la ma dreta.

Aixó no quita que haja desaparecut emportantse'n los fondos.

¡Recristinal Si arriba á tenir las dugas mans s' emporta 'ls fondos y 'ls contribuyents!

Una escena entre dos casats de nou. Viuhen en un quart pis y s' están al balcó contemplant los terrats de las casas vehinas

De moment, ella s' adona de dos aucellets, que saltironan sobre la barana d' un terrat, y diu:

—Mira Lluís, quins aucellets més monos.

—En efecte.

—Deuhen ser nuvis com nosaltres... Mira quinas caricias que 's fan... Mira com s' acostan lo bech... ¿Qué 's deuhen dir?

—Tal vegada 's dirán que s' estiman.

En aquell moment, un dels aucells extén las alas y emprén una volada que prompte se 'l pert de vista.

La nuvia tota desenganyada:

—Mira 'l dolent com ha fugit. Ja m' hi jugo qualsevol cosa qu' es lo mascle.

Sostenia un aficionat á la estadística, davant de un solter, qu' en atenció á la major mortalitat que las guerras y 'l treball ocasionan entre 'ls homes á cada un dels que sobreviuhen li venen á tocar sis donas.

—Donchs, noy, respongué 'l solter: algun lladre 'n tindrà dotze, perquè lo que es jo no n' hi vist una sola de las sis que 'm tocan.

Hi havia un boig en un poble que tenia la mania de creures que havia estat al cel.

—¿Y 'l Pare Etern, cóm está? van preguntarli un dia.

Y ell va respondre:

—Vellet com sempre; pero sempre igual; encare que 'm sembla que aquell cap ja no regeix.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Lla-gos-te-ra.

2. Id. 2.ª—Pa-la-ú.

3. CONVERSA.—Vals.

4. ROMBO.—R

R A P

R O M A N

R A M O N E T

P A N X O

N E O

T

5. GEROGLÍFICH.—Los noys fan més l' home que los mateixos homes.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Salmeron.
7. TRENCA-CLOSCAS.—Torruella de Montgri.

XARADAS.

I.

La senmana tot en Pere no podia tersa un prima y ab un remey que la Quima diuhen que al revés primera y porque se 'l fes l' hi tres, ha curat y está segona tant, que hu-dugas molta estona caminant sens sentirs' res.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

¡Qui pogués ser cabell ros; y en forma de hu-dos-tercera

MODAS D' ISTIU.

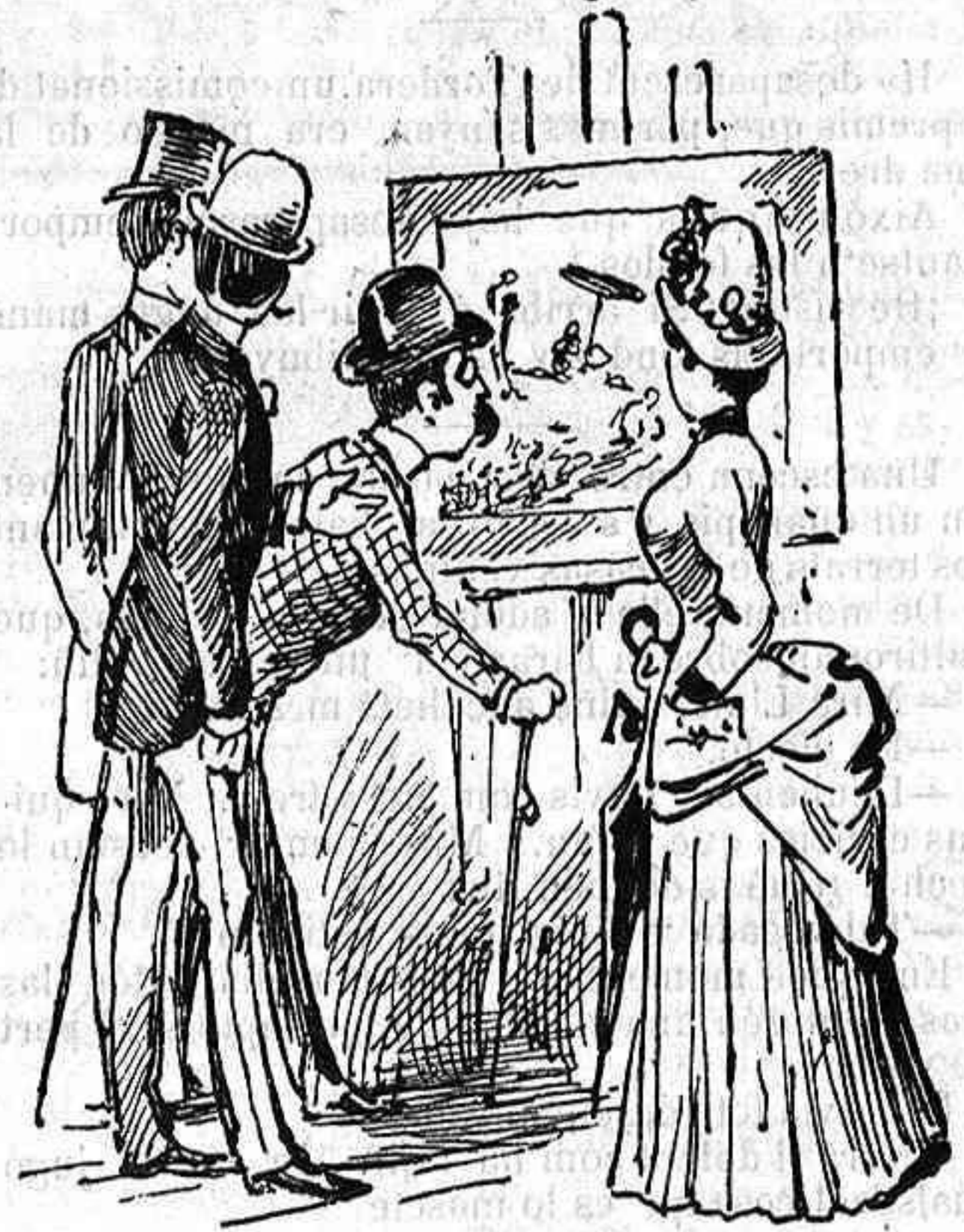
Pantalons blindats, per salvar las camas, de las caricias del gossos.

EXPOSICIÓ FABRÉS.

—Vol dir que no son pintats al oli?
 —No senyor, no, son aquarelas.
 —Donchs miri, 'm sembla que qui vulga imitarlas ja ha begut oli.

—Mira, mira, ¡quina finesa de detalls!
 —¡Y quanta llum!
 —No me 'n parlis, si un hom per contemplar aquest portento sense enlluhernarse, casi s'ha de posar ulleres negres.

sobre ton front tan hermós
 acariciarte amorós
 ta prima-dos falaguera!...

A. KIN-FO.

ANAGRAMA.

En Tot ensenya á la Tot
 de tot y no 'n sab un mot.

ANDALUS DEL MORO.

SINONIMIA.

Pep, qu' es comerciant de tot,
 des que ab la Sió s' ha casat,
 vá 'ls diumenjes á la Tot
 y tot sempre al tot costat.

A. KIN-FO.

CONVERSA.

—¿Ahont vas Pepet tan depressa?
 —Mira noy, cap á dinar
 —Cuan te vingui bé, m' envías
 lo que 't deixo de nombrar
 porque ab aquet temps tan ximple
 me podria refredar.

ANGEL GARCIA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.
- 1 2 5 2 1 2.—Nom de dona salamera.
- 1 4 1 7 2.—Nació europea.
- 1 4 3 2.—Una planta.
- 2 6 2.—Nom de dona.
- 1 7.—Musical.
- 5.—Consonant.

J. ABRIL Y VIRGILI.

INTRÍNGULIS.

Buscar un nom que trayentli una lletra (la última' digui un objecte de taula; l' altra, una provincia de Marruecos; l' altra, un mineral; y l' altra, lo que tothom vol estar.

FRANCISCO Y PERET.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: una lletra.—Segona, un peix.—Tercera, nom d' home.—Quarta, diminutiu del mateix nom.—Quinta, diminutiu de Joseph.—Sexta, adjectiu; y Séptima, consonant.

GEROGLÍFICH.

GAT BAT GOS

UN DE L' OLLA.

VUYTS Y NOUS

COLECCIÓ DE POESÍAS

PER

C. GUMA

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma.

Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals.

Se ven en la Llibrería Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, kioscos y á casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.